

κτ. Ρόδ.: Φρ. *Πρὸς ῥαγκιάρη!* (ὕβριστικῶς). 2) Ὁ πάσχων ἐκ φρενικοῦ νοσήματος Πελοπν. (Βούρβουρ.): Φρ. Βα. *ἀναγκιάρικο!* (ὕβριστικῶς).

Πβ. ἀναγκασμένος (ιδ. ἀναγκάζω), ἀναγκεμένος (ιδ. ἀναγκεύω), ἀναγκισμένος, ἀναγκισμένος (ιδ. ἀναγκίζω), βλαμμένος (ιδ. βλάπτω), παθιάρις, παθιασμένος (ιδ. παθιάζω).

ἀναγκισμένος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἀναντξιασμένος Κύπρ.

Μετοχ. τοῦ ρ. *ἀναγκιάζω.

1) Ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ νόσου σοβαρᾶς Κύπρ.: *Εἶπα πολλοὺς ἀναντξιασμένους.* 2) Δόλιος, πονηρός, πανοργος Πόντ. (Κερασ.): *Ντ' ἀναγκισμένον παιδὶν εἶσαι!* (ντ' ἀναγκισμένον ἐκ τοῦ ντό ἀναγκ...).

Πβ. ἀναγκιάρης.

ἀναγκιδιάζω Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀγκιδιάζω.

Μετβ. λυπῶ τινα ἀναμνησκῶν τὰ ἀπολεσθέντα ἀγαθά του ἢ προσφιλῇ νεκρὸν Ἡπ.: *Μὴ μὲ ἀναγκιδιάζης.* Καὶ ἀμτβ. λυποῦμαι ἀναμνησκόμενος προσφιλῇ νεκρὸν ἐνθ' ἀν.: *Μὴ πηγαίνης 'ς τὸ σπῖτι τῆς δεῖνα, γιὰτὶ μὲ τὸ παιδί της π' ἀπέθανε ἦσαν συνομήλικα καὶ σὲ γλέπει καὶ ἀναγκιδιάζει* Ἡπ.

ἀναγκιδίαισι ἦ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγκιδιάζω.

Θλίψις, λύπη ἐπὶ ἀναμνήσει λυπηροῦ τινος γεγονότος. Συνών. ἀναγκίδισμα.

ἀναγκίδισμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγκιδιάζω.

Ἀναγκιδίαισι, ὁ ιδ.

ἀναγκικό τό, ἀμαρτ. ἀναγκικό Κρήτ.

Τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *ἀναγκικός.

Ἐπιδημία θανατηφόρου νόσου, οἷον πανώλους, γρίπης κττ. Πβ. ἀνάγκη, ἀναγκικό.

ἀναγκιζὸ τό, ἀμαρτ. ῥαγκιζὸ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγκεύω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. φεύγω-φευγίζω κττ., περὶ ὧν ιδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,66.

1) Σοβαρὰ ἀσθένεια. Πβ. ἀναγκικό. 2) Ὁ καχεκτικός ἄνθρωπος, οἷον φθισικός κττ. Πβ. ἀναγκιζούκλης.

ἀναγκιζούκλης ἐπίθ. Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. ἀναγκιζούκλης Κεφαλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάγκη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ούκλης.

Ὁ συχνὰ ἀσθενῶν, ὁ νοσηρᾶς κράσεως. Πβ. ἀναγκιζὸ 2.

ἀνάγκισμα τό, Ρόδ. (Κάστελλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγκίζω.

Τὸ νὰ εἶναι τις καχεκτικός.

ἀναγκιζώνω Ρόδ. ῥαγκιζώνω Ρόδ. Παθ. ἀναγκιζόμενος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγκιζό. Ὁ ἐνεργ. τύπος παρήχθη ὑποχωρητικῶς ἐκ τοῦ παθ. ἀναγκιζόμενος. Πβ. ἀγγελοκρούω, ἀγγελοσκιάζω κττ.

1) Προσβάλλομαι ὑπὸ σοβαρᾶς νόσου, οἷον φθίσεως κττ.: *Δὲ δορεῖ νὰ σηκωθῇ, γιὰτὶ ν' ὁ κακομοίρης ἀναγκισμένος ἐδὰ καὶ τόσο γαῖρὸ Κρήτ.* Πβ. καὶ Θανατ. Ρόδ. στ. 277 (ἐκδ. Wagner 41) «γεμᾶτοι τὸ θανατικὸν καὶ λοιμαναγκισμένοι». Συνών. ἀναγκεύω Β3. 2) Μετοχ. ἀναγκισμένος = καχεκτικός, ἀδύνατος Ρόδ. Πβ. ἀναγκιάρης.

ἀναγκωμιάζω ἀμαρτ. ἀναγκωμιάζω Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀναγκωμιάζω Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἐγκωμιάζω.

1) Ἐπαινῶ τινα μοιρολογῶν αὐτὸν Μακεδ. (Χαλκιδ.): Ἄσμ.

Κ' ἔνα μικρὸ Τουρκάκι καὶ Γινίτσαρους
κάθιτι καὶ τοὺν κλαίει, τοὺν ἀνιγκώμαζι

(μοιρολ.) 2) Ἀποδίδω εἰς τινα σκωπτικὸν παρωνύμιον Ἡπ. (Χουλιαρ.)

ἀναγλαρώνω Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γλαρώνω.

1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ εὐχαριστήσεως, χαίρω, ἀγάλλομαι ἐνθ' ἀν.: Παροιμ.

Εἶδ' ὁ Γύφτος τὴ γενεὰ του | καὶ ἀναγλάρωσ' ἡ καρδιά του
(ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ λησμονήσῃ τὴν εὐτελεῖ του καταγωγὴν, ὅσον καὶ ἂν ἀνέλθῃ κοινωνικῶς) Λακων.

β) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὑπνηλίας, ὑπὸ νάρκης Λακων.

2) Ἀναλαμβάνω, αὐξάνω, ἐπὶ σπαρτῶν Λακων.: *Τώρα μὲ τὴν βροχὴ ἀναγλάρωσαν τὰ σπαρτιά.*

ἀνάγλειμμα τό, Κάμπ. Χίος ἀνέγλειμμα Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγλείφω.

1) Τὸ νὰ λείψῃ τις τὰ χεῖλη διὰ τῆς γλώσσης Χίος: *Δὲ μοῦ καλαρέσεις μὲ τὸ ἀνάγλειμά σου.* 2) Βρώσιμον στερεᾶς συστάσεως, τὸ ὁποῖον ἐγλείψεν ὄφιν ἢ σαύρα ἢ ποντικὸς καὶ τὸ ὁποῖον τρωγόμενον προκαλεῖ φλόγωσιν εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὴν γλῶσσαν Κάμπ.

ἀναγλειφτᾶς ὁ, Λεξ. Δημητρ. Θηλ. ἀναγλειφτοῦ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγλείφω.

1) Ὁ διὰ τῆς γλώσσης λείχων ἢ δι' ἄρτου ἀπομάσσων τὰ ἐν τῷ πινακίῳ ἢ ἄλλῳ σκεύει ὑπολείμματα ἐδέσματος.

2) Μεταφ. ἄνθρωπος εὐτελεῖς, κόλαξ.

Συνών. ἀναγλείφτης, γλειφοκουτάλας, γλειφοπινάκας, γλειφοσαχανᾶς, γλείφτης, γλειφτοσκοπετελλᾶς, γλειφτοτσανακᾶς, τσανακογλείφτης.

ἀναγλείφτης ὁ, Λεξ. Δημητρ. Θηλ. ἀναγλείφτρα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγλείφω.

Ἀναγλειφτᾶς, ὁ ιδ.

ἀναγλείφω Ἀθῆν. Εὐβ.(Κύμ.) Κάμπ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀναγλείφω Μακεδ. (Σέρρ.) ἀνεγλείφω Κάμπ. Κύθν. Χίος ἡνεγλείφω Κρήτ. Μέσ. ἀναγλείφομαι Ἡπ. Κεφαλ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Πάτρ. Συκρά Κορινθ. κ. ἀ.) ἀναγλείφουμαι Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀναγλείφουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνεγλείφομαι Ἀνδρ. Θήρ. Θράκ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γλείφω, ἂν μὴ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναλείχω.

1) Λείχω, περιλείχω τι διὰ τῆς γλώσσης Θήρ. Κάμπ. Κρήτ. Κύθν. Κύπρ. Μακεδ. (Σέρρ.) Πελοπν. (Δημητσάν. Μάν. Συκρά Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος κ. ἀ.: *Ἡ κατσῖκα ἀναγλείφει τὸ παιδί Χίος Ἀνεγλείφω τὰ δάχτυλά μου Κύθν. Γλείφω καὶ ἀναγλείφω τὸ παιδάκι μου Κάμπ. Τὰ τοιλικρωτὰ βλέποντας τὸ νητὸ ἀναγλείφανε τὰ χειλαράκια τους (τοιλικρωτὰ = καλικάντζαροι) Μάν. Ἀναγλείφεται ἡ γάττα καὶ θὰ βρέξῃ Δημητσάν. Ἀναγλείφεται τὸ βόδι Αἰτωλ. || Παροιμ. Ἐκεῖ ποῦ φτῶ δὲν ἀναγλείφω (ἐπὶ τῶν ὑπερηφάνων τῶν μὴ ὑποχωρούντων) Σέρρ. || Ἄσμ.*

Βοῦς τὸν ἀνέγλειπεν | τριῶν μηνῶν ἐσύντυθεν

(ὠμίλησεν, ἐνν. ὁ Χριστός) Κύπρ. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. λείχω διὰ τῆς γλώσσης τὰ χεῖλη μου βλέπων ἢ ποθῶν νὰ

